

Harri bat poltsikoan

Clarak sei urte zituen eta poltsiko berezi bat zuen jakan. Ez zen ipuinetakoak bezalako magikoa, baina berarentzat bai, berarentzat garrantzitsuak iruditzen zitzaizkion gauza txikiak gordetzen zituelako: bihotz formako harri bat, botoi distiratsu bat, parkean aurkitutako luma bat.

Larunbat goiz batean, gosaltzen ari zirela, aita mahaian eserita ikusi zuen kafe katilua eskuetan zuela. Ez zuen itxura txarra, baina mila gauza aldi berean pentsatzen ari zela zirudien begirada hura zuen.

Clarak poliki murtxikatu eta galdetu zion:

“Aita… pixka bat nekatuta zaude gaur?”

Aitak irribarre egin zuen, helduek inor kezkatu nahi ez dutenean egiten duten bezala.

“Pixka bat, bai. Baina ondo dago, maitea.”

Clara aulkitik jaitsi zen, beroki-pertxara joan zen eta poltsiko berezia zuen jaka jantzi zuen. Gero, bere gelara joan zen eta hiru altxor berri gordetzen zituen tiradera ireki zuen: ile-goma urdin bat, eguzki baten marrazki txiki bat eta eskolan jasotako gozoki bat.

Korreka itzuli eta dena mahai gainean jarri zuen.

“Zerbait erabaki dut”, esan zuen serio. “Gaur ‘Helduak Nekatuta Daudenean’ Kit-a egingo dugu”.

Amak harriduraz bekainak altxatu zituen, eta aitak barre egin zuen leunki.

“A, benetan? Eta zer dago kit horretan?”

Clara mediku oso garrantzitsua balitz bezala azaltzen hasi zen.

“Ile-goma urdina zerua beti berriro argitzen dela gogorarazteko da, hodeiak egon arren. Eguzkiaren marrazkia da maite zaitudala ez ahazteko, jolasteko gogorik ez duzunean ere. Eta gozokiak… batzuetan zapore gozo batek zure bihotza ere gozo sentiarazten duelako da”.

Aitak objektuei begiratu zien bitxiak balira bezala.

“Clara… hau da munduko kit ederrena”.

Aulkira igo eta gaineratu zuen:

“Baina zerbait falta da”.

Eskua poltsiko berezian sartu eta bihotz-formako harria atera zuen.

“Hori da gauzarik garrantzitsuena”, esan zuen. “Hitzik gabe zaudenean da. Poltsikoan sartzen duzu, hatzekin ukitzen duzu, eta badakizu ez zaudela bakarrik”.

Aita geldirik geratu zen segundo batzuetan. Begiek distira egiten zioten, kafea kafea baino beroagoa bihurtu izan balitz bezala.

“Badakizu zer gertatzen zaidan, Clara?”, esan zuen azkenean, ahots oso leunez. “Batzuetan, helduok dena kudeatu dezakegula bezala jokatzen dugu… eta ahaztu egiten zaigu zaindu ere egin gaitezkeela”.

Clarak sorbaldak jaso zituen, munduko gauzarik normalena balitz bezala.

“Txikia naiz, baina badakit besteak zaintzen. Eta amak ere bai. Eta zuk ere zaintzen nauzu”.

Amak, isiltasunean entzuten egon zenak, aitaren bizkarrean jarri zuen besoa.

“Gaur denok elkar zaintzen ari gara”, esan zuen.

Clarak txalo egin zuen.

“Hori da! Eta orain… kitaren bigarren urratsa: nekea desagertu arte irauten duen besarkada”.

Besoak ahal bezain zabal ireki zituen, eta aitak hartu eta estuki besarkatu zuen. Amak bat egin zuen besarkadarekin. Eta segundo batzuetarako, sukaldea lasaitasun isil batez bete zen, zaratarik ateratzen ez duen baina dena betetzen duen horietakoa.

Banandu zirenean, aitak bihotz-formako harria hartu eta prakaren poltsikoan sartu zuen.

“Egun osoan gordeko dut”, esan zuen. “Eta ukitzen dudanean, zerbait gogoratuko dut: nire bihotzak ere baduela etxea”.

Clarak irribarre egin zuen. Gero, eguzkiaren marrazkia hartu eta hozkailuan itsatsi zuen iman batekin.

“Horrela ez da eguzkia ihes egingo”, azaldu zuen.

Aitak begiratu zion, bera baino zaharragoa ikusten balu bezala.

—Clara… —esan zuen—. Hazten zarenean, agian poltsiko berezi hau ahaztuko duzu. Baina ez dut inoiz ahaztuko gaur bertan sartu duzuna.

Burua astindu zuen, oso erabakita.

—Ez dut ahaztuko. Ez baita arroparentzako poltsiko bat. Bihotzaren poltsiko bat da.

Eta egun hartan, sorpresa handirik edo jostailu berririk gabe, Clarak gurasoek bazekiten zerbait aurkitu zuen, baina batzuetan ihes egiten zutena: maitasuna ez dela beti gauza handiak egitea. Batzuetan, harri txiki bat poltsiko batean, marrazki bat hozkailuan eta besarkada bat da, hitzik gabe esaten duena: «Hemen nago. Eta zu ere bai».